

Călătoria

Transformarea: Dr. Richard Alpert despre Baba Ram Dass

Povestea noastră

Există trei etape în această călătorie în care m-am angrenat! Prima, cea a etapei științei sociale; a doua, cea psihedelică; și a treia, cea yoghină. Fiecare etapă a jucat un anumit rol în începerea etapei următoare. Privind retrospectiv, îmi dau seama că multe din experiențele care nu au însemnat mare lucru la vremea respectivă au creat premisele necesare pentru ceea ce a urmat. Doresc să îți împărtășesc acele aspecte ale călătoriei mele interioare care nu au fost revelate niciodată până acum în mas-media: nu sunt interesat de aspectele politice și de ceea ce poți citi în ziarul *Saturday Evening Post* despre LSD. Aceasta este povestea care descrie ce se întâmplă în interiorul unui om care trece prin aceste experiențe.

Succesul

În anul 1961, la începutul lunii martie, eram probabil la apogeul carierei mele academice. După ce am lucrat ca profesor asistent la Universitatea Berkeley din California, mi s-a oferit un post permanent în cadrul Universității Harvard, dacă aveam grijă să public suficiente articole. Mi s-au oferit contracte la patru departamente ale Universității Harvard: la Catedra de Relații Sociale, la cea de Psihologie, la cea de Educație și la Departamentul pentru Sănătate (unde eram psihoterapeut). De asemenea, aveam contracte de cercetare cu Universitățile Yale și Stanford. Din punct de vedere lumesc, aveam un venit foarte mare și continuam să acumulez posesiuni.

Aveam un apartament plin cu antichități la Cambridge, în care organizam petreceri și dineuri pline de farmec. Aveam un automobil sedan Mercedes-Benz și o motocicletă Triumph 500CC, la care se adăugau un avion Cessna 172, o mașină sport MG, o barcă cu pânze și o bicicletă. Îmi petreceam vacanțele în Caraibe, unde făceam scufundări acvatice. Trăiam exact așa cum se presupune că ar trebui să trăiască un profesor celibatar de succes în America, pentru a dovedi că „a reușit în viață”. Nu eram un cercetător autentic, dar am trecut prin toate gradele academice: mi-am luat doctoratul, am scris cărți, aveam contracte de cercetare și predam cursuri de Motivație umană, Teorie freudiană și Dezvoltarea copilului. De fapt, toate acestea nu dovedeau altceva decât că știam perfect regulile jocului și că eram un jucător foarte bun.

Notițele după care îmi țineam prelegerile universitare conțineau ideile altor oameni prezentate subtil, iar cercetările mele se integrău inevitabil în *Zeitgeist* (*mainstream*).

În anul 1955, am început să practic psihoterapia, iar primul meu pacient m-a îndemnat să fumez marijuana. Am continuat să fumez sporadic (nu regulat) și să beau la greu. Primul meu pacient avea însă prieteni, care aveau la rândul lor prieteni – și toți au devenit pacienții mei. Am devenit astfel un terapeut „la modă” pentru comunitatea hipiotă din Stanford. Ori de câte ori mă duceam la o petrecere, toată lumea striga: „A venit doctorul psihiatru”, așa că stăteam într-un colț, arătând „superior”. La urma urmelor, investisem 26.000 de dolari și cinci ani de zile pentru a studia psihanaliza.

Înainte de data de 6 martie, ziua în care am luat prima pastilă de Psylocybin, un medicament psihedelic, simțeam că ceva nu era în regulă în viața mea, dar nu puteam spune ce anume, pentru a încerca să rezolv problema. Mi se părea că teoriile din psihologie pe care le predam nu funcționează, că psihanalistii nu înțeleg cu adevărat condiția umană și că teoriile general acceptate, referitoare la realizare, anxietate, mecanisme de autoapărare, etc., nu reușesc să pună punctul pe i.

La fel ca și colegii mei, lucram de la 9:00 la 5:00. Veneam zi de zi la serviciu și practicam psihologia, la fel ca un agent de vânzări din asigurări sau ca un mecanic auto, după care, la ora 5:00, plecam către casă și mă comportam la fel de nevrotic ca și înainte de a pleca spre serviciu. O voce interioară îmi spunea că dacă aceste teorii psihanalitice ar fi fost adevărate, ar fi trebuit să îmi influențez într-o mai mare măsură viața. Înțelegeam perfect nevoia de a fi „obiectiv” ca om de știință, dar acest concept pare naiv în domeniul științelor sociale, lucru care începe să devină din ce în ce mai acceptat la ora actuală. Indiferent ce efecte ar avea psihanaliza (și sunt convins că are numeroase efecte), cert este că la sfârșitul celor cinci ani de practică eram mai nevrotic ca oricând. De altfel, chiar și propriul meu psihanalist credea acest lucru, dovadă că atunci când am renunțat la ședințele cu el pentru a pleca la Harvard, mi-a spus: „Ești mult prea bolnav pentru a renunța la psihanaliză”. Acestea au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat. Dat fiind că eram însă pregătit eu însumi în teoria freudiană, îi cunoșteam prea bine jocul, fapt care îmi permitea să savurez această relație sofisticată și competitivă cu el. Spre exemplu, îi spuneam: „Ei bine, în lucrarea lui Freud din anul 1906, știi foarte bine că a spus cutare lucru, iar dacă îți spun tot ce îți spun despre mine, înseamnă că ar trebui să interpretezi astfel lucrurile...”. Și pentru toate acestea plăteam 20 de dolari pe oră!

Cu siguranță, ceva nu era în regulă. Nu îmi puteam da seama ce anume, dar continuam să cred că altcineva ar fi putut înțelege ceea ce eu nu reușeam. Pe scurt, natura vieții mi se părea un mister. Tot ce predam erau doar niște informații moleculare, care nu se integrău însă într-un organism numit înțelepciune. Nu făceam decât să acumulez din ce în ce mai multe cunoștințe și să devin din ce în ce mai priceput în a jongla cu mai multe mingi dintr-o dată. Spre exemplu, puteam sta în timpul unui examen de doctorat, putând întrebări foarte sofisticate și arătând extrem de înțelept. Totul era însă o farsă!